



DOKOŘÁN

KVĚTEN
2021
CENA 48,- Kč

Vážení divadelní přátelé,

situace kolem návratu normálních podmínek pro naše životy je stále nejasná. V tom smutně dlouhém období bez kontaktu s vámi však nezahálíme. Pokračujeme v realizaci našich plánů tak, jak jsme je vám představili v naší nabídce na sezónu 2020/2021. Postupně jsme nazkoušeli většinu z těch báječných inscenací, které vám stále dlužíme. Nazkoušeli jsme je do výsledných tvarů a udržujeme je v maximální kondici.

Režisér Mikoláš Tyc nazkoušel brilantní komedii „Bella Figura“. Všichni kolegové, kteří inscenaci ze studijních důvodů zhlédli, byli nadšeni.

Premiérou jsme 10. 12. 2020 uzavřeli i veškeré práce na muzikálu „Pretty Woman“ v mé režii. A stejné nadšení z výsledku provázal i obdobně neodbytný pocit zmaru jako u předchozího představení – úžasná inscenace, ale zatím bez diváků...!

Šéfdirigent Dan Kalousek a režisér Igor Ondříček s orchestrem našeho divadla a s dalšími kolegy připravili Vánoční koncert, který byl zdarma věnován našim divákům. Svou streamovou premiéru měl 22. 12. 2020, na YouTube zůstal k opakovanému zhlédnutí po celou dobu vánočních svátků.

30. prosince 2020 dovedli kolegové pod vedením režiséra Stanislava Slováka k báječnému výsledku zkoušky inscenace legendární komedie „Světáci“.

Vysílali jsme záznamy inscenací z našeho archivu a televizní přenosy našich představení „Lakomec“ a „Skleněný pokoj“ se setkaly s nádherným ohlasem. Komedie „Lakomec“ se stala nejsledovanějším záznamem v historii ČT art! Naše divadlo se na sociálních sítích prezentovalo Talk show z Klubu našeho divadla, kanálem MdB TV, byl spuštěn projekt Aktršéf a nově Podcas-

ty, které přibližují jednotlivé aktuální i historické projekty našeho divadla a zároveň umožňují i poslech různých pohádek.

Ano, to jsou naše aktivity v tzv. online prostoru. Ale nic přece nemůže nahradit živé setkání diváka s jeho hercem...!

Proto teď, více než jindy, myslím na úžasnou moc divadla, které není jen jakýmsi abstraktním pojmem pro určitý blíže nedefinovatelný zážitek. Divadlo je totiž jednoznačnou biologickou potřebou člověka stejně jako jídlo, pití, spánek, láska ... jestliže se na opuštěném ostrově sejdou alespoň dva lidé, jejich komunikace

okamžitě probíhá na bázi všeho toho, co do sebe následně nasálo profesionální divadlo – třeba mimiku nebo intonaci, která je společně s rytmem řeči základním výrazivem hudby. A rytmus našeho srdce, rytmus srdce naší matky, který vnímáme v prenatalním stadiu našeho života, nás přece spontánně ponouká k jinému zázraku divadla – k tanci! Vždyť to všichni moc dobře známe! A čím jiným je naše vyprávění o zážitcích, o něž se toužíme s naším bližním podělit než hereckým podáním, jímž se mu snažíme skrze naši touhu po porozumění a s použitím naší emocionality, naší přirozené touhy ne polopatisticky, ale metaforicky (vždyť poezie je naší krví!) osvětlit podstatu toho, co mu chceme sdělit? A neměně důležité je, jak mu to chceme sdělit, jak při tom chceme vypadat, jaké má být naše oblečení (kostým), jak máme být upraveni (maska), v jakém prostředí (scéna) a za jakého světla budeme svého právě přítomného bližního obohacovat o náš pohled na svět. Divadlo je pramenem našeho života! Žijeme s ním, skrze něj a ono utváří nás, náš pohled na vše, co se kolem nás odehrává, utváří sílu našeho charakteru i víru v naději v lepší příští. Skrze divadlo se dopátráváme



Přípravy nové inscenace Napoleon aneb Alchymie štěstí začaly nafocení plakátu.



Stalo se...



Jedinými diváky našich nových inscenací První rande a Hrabal a muž u okna mohli být zatím jen rádně otestovaní kolegové z divadla.



Bernhard Setzwein

HRABAL A MUŽ U OKNA

černá komedie

režie Stanislav Moša



Hudbu pro evropskou premiéru muzikálu První rande nahrával náš orchestr v SONO Centru. Za zvukařským pultem byl Jiří Topol Novotný.

B | R | N | OSTATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

těch nejintimnějších poznání, skrze divadlo si osvobujeme celý svět. Člověk, jenž je (už od vyhnání z ráje) opuštěný a sám, získává právě díky divadlu, díky této otevřené a absolutní komunikaci se svými bližními, hluboké a láskyplné přesvědčení o smyslu svého života. Právě díky divadlu se vymaňuje ze samoty.

Civilizovaná společnost se snaží s použitím rozličných zákonů, norem a opatření vytvořit demokraticky vládné a bezpečné prostředí pro všechny. Nemají to lehké ti, kteří dnes o tom rozhodují... Věřím však, že síla a um lidského ducha způsobí, že se děti vrátí do škol a že se budeme moci znovu setkávat při slavnostech divadla ve všech prostorách, které k tomu našim divákům nabízíme. Vzdělání a kultura – kultura a vzdělání... To je to nejvýznamnější, čím jsme my dospělí povinně vybavit naše děti.

Brzy pro vás opět otevřeme naše divadlo dokořán. Jsme připraveni a ani si neumíte představit, jak se na to těšíme!

O žádnou z inscenací, kterou jste si u nás v rámci předplatného zakoupili, nepříjete. Až budou divadla znovu otevřena, budeme vás průběžně a včas (!) informovat o všech vašich termínech.

Dovolte rovněž, abych vám jménem všech svých kolegů poděkoval za vaši úžasnou trpělivost i za vaši podporu, kterou jste nám po celý ten čas bez divadla projevovali.

Brzy na shledanou!!!

Za všechny kolegy z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

Partneři divadla



Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR



CARent



DYNAMICKÁ STAVĚNÍ SPOLČENOST

Lázně Slatiňice
A.B. 1900

květinářství a aranžování



Dopravní podnik města Brna a.s.





Jakub a Kristýna Przebindovi

Jakub a Kristýna Przebindovi jsou čerstvým manželským párem, který v loňském roce vyměnil dlouholeté ilegální soužití za legální. Ale loňský covidový rok znamenal pro oba mnohem víc než jen svatbu. Ostatně, to se vše dozvíte z následujících řádek. Trošku jsem tušila, že tiskovým mluvčím rodiny bude Jakub, ale netušila jsem, že Kristýnka dostane tak málo prostoru. A to jsem se vážně snažila, abych se něco dozvěděla i od ní. Ale Jakub je příliš velký živel, než aby se dal zastavit. Jeho hezčí polovička se ale v žádném případě nenechala vyvést ze svého klidu, a tak se usmívala a jen mírně korigovala všechna Jakubova prohlášení. Je zřejmé, že tou hybnou silou v Przebindovic páru je možná méně mluvná, ale o to rozhodnější Kristýnka.

Loňský rok byl pro nás všechny výjimečný v mnoha směrech. V divadle se zastavil na chvíli úplně provoz a vy jste se rozhodli ve volných chvílích pomáhat. Řekněte mi, co jste dělali? A kdo na ten nápad přišel?

Jakub: Začali jsme být na sebe extrémně hodní, děkovali jsme za maličkosti, usmívali jsme se na sebe víc než jindy, protože jsme spolu trávili mnohem více času než dříve... a to stále trvá. Tak jsme si to chtěli udělat prostě pěkně. A když už těch úsměvů bylo mnoho a nějak nám to přestalo stačit, přišel v té době z magistrátu do divadla dotaz, jestli...

Kristýna: Počkej, ještě musíš začít tím, že jsme nejdřív rozvázeli obědy.

Jakub: No vlastně ano, v té první vlně jsme se zapojili do projektu s názvem *Pomáháme si 2020*. Organizovali to lidé z hotelové branže, kteří své nevyužité kuchyňské kapacity nabídli pro osamělé seniory. Ti si mohli zavolat a objednat si jídlo od šéfkuchaře a zdarma jim byl tento oběd doručen. A my jsme byli ti, kdo zdarma tyto obědy rozvázeli. To trvalo asi měsíc a bylo to hrozně pěkné období, protože jsme si vytvořili úžasné vztahy s našimi klienty, s babičkami a dědečky, které jsme dostali na starost. Měli jsme totiž svůj stálý rajón, který jsme obhospodařovali, a se všemi jsme se skamarádili. Musím říct, že to byl hrozně fajn pocit, protože oni už nás vyhlíželi a pokud jsme se jen o pět minut zdrželi, už se ptali: „Kde jste? Už se na vás moc těšíme.“ Ale ne ve špatném. Pro ně byl totiž důležitý nejen ten oběd, ale hlavně ten sociální kontakt, který tito osamělí lidé realizovali v podstatě pouze skrze nás. A ačkoliv to teď nevypadá, tak Kristýnka je velmi komunikativní a milá osůbka, která jen teď vůbec nemluví, ale kdykoliv jindy mluví jen Kristýnka...

Kristýna (směje se): No, já byla hlavně tím organizátorem, který plánoval cestu podle adres a vedl veškeré údaje.

Jakub: To je pravda, ona byla ten řídicí prvek a já jen výkonná síla. Dokonce jsme dostali za tuto práci diplom. A ještě musím říct, že jsme to nedělali sami, že pomáhal i můj kolega Honza Brožek se svojí partnerkou Zuzkou Holbeinovou a také... je prav-

da, že s těmi rouškami to šlo hrozně těžko poznat, jestli to byl Dan nebo Petr Kalousek (tato dvojčata lze těžko rozeznat i bez roušek, pozn. aut.)... ale byl to Petr Kalousek.

Kristýna: Ano, byl to Petr.

Jakub: Určitě tam bylo víc lidí, ale já to pod těmi rouškami nepoznal. A tu druhou akci odstartoval mail, který přišel z Magistrátu města Brna, kde prosili o pomoc v sociálních ústavech.

Kristýna: Já jsem prostě ten typ, který... jak to říct...?

Jakub: Tak mě to nech doříct a pak to řekni...

Kristýna: ...ale ty pořád mluvíš a já ti nechci skákat...

Jakub: ...no však ano, ale já to nejdřív dořeknu. Klidně skákej do řeči, ale nech mě domluvit!

Kristýna: No jen, že prostě já vždycky přijdu s tou myšlenkou: Tak pojďme pomoci!

Jakub: Jo, já už vím, jak to myslíš. Jak totiž přišel ten mail, tak jsme si ho přečetli a já jsem řekl, že je to fajn, ale my už jsme přece pomáhali, teď se na sebe budeme už jen usmívat. A Kristýnka řekla, že ne, že se půjde pomáhat! A budeme pomáhat přímo v Domově pro seniory na Kociánce. A já jsem samozřejmě souhlasil, protože manželce se neodporuje. Protože Kristýnka je moje manželka.

K tomu se také dostaneme. Popište mi, co jste všechno v tom domově dělali a co vám to dalo?

Jakub: Dělali jsme všechno možné. Prostě jsme pomáhali ošetřovatelům, kde to jen šlo.

Kristýna: Paradoxně Kuba v tom byl mnohem lepší než já.

Jakub: Jaký paradoxně? Prostě když to bylo potřeba udělat, tak jsem to udělal.

Kristýna: Kuba byl vždycky o krok dál přede mnou. Nejdřív začal něco dělat a já se osmělila teprve až po něm.

Jakub: Ta situace v domově byla samozřejmě odlišná od normálního chodu. Je tam totiž 12 oddělení, jedno z nich se ale muselo proměnit na covidové oddělení. A protože tam postupně onemocněl personál, tak jsme prošli mnoha odděleními. Odpracovali jsme tam desítky hodin. Když potom polevil ten největší nápor, docházeli jsme tam už jen na vý-



pomoc podle potřeb. A znovu musím říct, že to bylo v mnoha ohledech skvělé pro všechny, a hlavně pro nás. Protože jsme tam zažili úžasné okamžiky. Plnili jsme tam funkci také sociální, povídali jsme si s klienty, protože mnoho lidí tam celou situaci, která nedovolovala kontakt s jejich rodinami, neslo velmi těžce. Cítili velký smutek, chtělo se jim plakat... a pak rozrazila dveře Kristýnka s úsměvem pod rouškou a plexisklem a jim se rozbušilo srdíčko a bylo jim hned lépe.

Kristýna: ...a zeptali se mě: „Kde je Kuba?“

Jakub: Je pravda, že jsem tam byl trochu za baviče a rozveselovače. Ale to bylo dáno hlavně tím, že jsem chlap a osazenstvo domova tvořily spíše starší dámy. Takže jsem občas dostal i jeden knedlík navíc ☺

Teď už ale máte v divadle práci. Jste stále v kontaktu s těmi lidmi?

Jakub: Je pravda, že už máme práci znovu v divadle, ale také je pravda, že se situace na Kociánce stabilizovala a naší práce už tam nebylo tak často zapotřebí. Ale musím říct, že smekám přede všemi, kteří zde

pracují. My totiž zažili opravdové dvanáctihodinovky, a ačkoliv jsme docela trénovaní z divadla, přece jen to byl dost velký nápor. V divadle máme také tvrdou práci, ale tato práce je tvrdá trochu jinak.

Pojďme teď k těm hezčím věcem. Zavzpomínejte na vaši loňskou svatbu. Jaká byla?

Kristýna: No to teda bylo!

Jakub: My jsme s Kristýnkou skutečně dost dlouho a nějak jsme necítili potřebu to legalizovat. Jenže potom nastalo období, kdy se kolem nás událo mnoho svateb, a my jsme najednou byli skoro každé prázdniny na několika svatbách. A to asi zahrálo svou roli, takže Kristýnka o tom začala uvažovat...

Kristýna: Jakube, tys prostě musel dospět!

Jakub: No, já se to snažím nějak říct, ale je jasné, že jsi nejdřív musela počkat, až dostanu rozum! A na Vánoce v Budapešti přišly zasnuby. 24. prosince 2020...

Kristýna: ...něco málo po obědě...

Jakub: ...na ruském kole v nejvyšším bodě, kdy je závrať největší, jsem poklekl, kabinka se rozhoupala, mně se rozbušilo srd-

ce a za chvíli i Kristýnce, protože měla na ruce prstýnek, který se jí moc líbil...

To zaznělo trochu ironicky a Kristýnka se začala smát. Tak mě zajímalo, jaký to byl prstýnek?

Kristýna: Je moc pěkný!

No, já bych totiž Kubu podezřívala z nějaké piškuntálie, třeba trávový či slaměný prstýnek nebo matička od šroubku.

Jakub: Nenene, je to poctivý zlato s diamantem. Standard jsem rozhodně udržel. Jen ten design je trochu netradiční...

Kristýnka mi mezitím ukazuje nádherný prstýnek s diamantem...

Jakub (pokračuje): ...ale my to tak s Kristýnkou máme společné. Prostě máme rádi netradiční věci. Takže když si koupíme skútr, tak to není jen tak obyčejný skútr, ale ten náš má dvě kola vepředu. Taková tříkolka.

Kristýna: Já jsem se to bála řídit, takže jsem si udělala jen pár koleček u stadionu u Lužánek, ale do provozu jsem s tím nikdy nejela.

Ale zpátky ke svatbě...

Kristýna: Svatba byla nádherná, já jsem si ji vážně užila. Byl to nejkrásnější den mého života, byť musím říct, že to bylo velmi náročné.

Jakub: Ano, to jsem si myslel, že chceš říct. Na tom jsme se oba s odstupem času shodli.

Kristýna: No... já když venčím tady na Lidické Houmiho (Przebindovic pejsek, pozn. aut.) a jdu kolem toho svatebního obchodu, říkám si: „Byla to nádhera, ale díkybohu je to už za námi!“ ☺

Jakub: Nám se totiž do svatebního termínu sešly generálové týdny dvou inscenací – *Grand Hotelu* a *Antonia a Kleopatry*. A lidi z generálek různě odjížděli a přijížděli podle toho, jak kdo zkoušel. Ale jinak to bylo hrozně pěkné, vyšlo nám počasí... akorát mi nevyšlo to ruské kolo. Měli jsme ho domluvené u kamaráda Františka. Jenže jemu se dva dny před naší svatbou to kolo polámalo, takže nám domluvil nějaké jiné. Jenže to bylo o hodně větší a on před svatbou zjistil, že se tam prostě do určeného prostoru nevejde. A my zůstali den před svatbou bez ruského kola. Našeho symbolu zasnub! **Kristýna:** Jenže Kuba je velice kreativní,

takže vymyslel během chvílky alternativu.

Jakub: Nebylo to z nějaké kreativity, ale z pouhopouhé hysterie, kdy jsem zoufale přemýšlel, jak to nahradit. Takže jsem hledal... hledal, až jsem našel alespoň skákací hrad a elektrického býka. A byla to skvělá zábava, protože polovina osazenstva naší svatby skončila s potrhanými punčochami nebo kalhotami, saky od obleku atd. Lepší než ruské kolo.

Kubi, je ti jasné, že sis vzal princeznu?

Jakub: Vzal jsem si princeznu, já to vím už dlouho, a nakonec to pochopili i ostatní kolegové z divadla a obsadili ji konečně do její přirozené polohy.

Kristýna: Každá holčička by chtěla být aspoň jednou v životě princeznou a mně se to podařilo hned dvakrát. V nádherném kostýmu princezny v pohádce *O statečném kováři* a na naší svatbě.

Kristy, tobě se říká Frfňa... jak to vzniklo?

Jakub: To je velmi zajímavá historka...

Kristýna: To vymyslel Kuba! My se totiž neradi oslovujeme zdvořilými typy miláčku, broučku a jiné. Kuba teda asi řekne jinou historku...

Jakub: My na to máme oba jiný názor a jinou historku. Tak si klidně, Kristy, řekni tu svoji verzi... *(Kristýnka se nadechuje)* ...jen chci říct, že když Kristýnka tuto historku vykládá, je pokaždé trochu jiná, tak jsem zvědavý, jak to bude dnes. Já mám pouze jednu poctivou variantu, a to je čistá pravda. *(otočí se na Kristýnku)* Ale klidně si ji řekni.

Kristýna: *(chvíli počká, aby se ujistila, že Jakub už mlčí)* My si tak prostě říkáme oba, ale samozřejmě jen v soukromí. V práci...

Jakub: Ne, už teď je to špatně!

Kristýna: ...v práci mu tak prostě nemůžu říkat, ale protože to bylo pojata velmi mile, vlastně mi vůbec nevadí, že se to ujalo všeobecně a dnes mě tak oslovují i kolegové. A mám to ráda.

Jakub: Musím říct, že je to hezká varianta, kterou jsi dnes řekla. V podstatě se k ní připojím a jen dodám, že mě samozřejmě Kristýnka v soukromí neoslovuje „Frfňa“, ale říká mi prostě jen „Velký vezíre“. A prosím, aby to bylo zaznamenáno!

Kubi, děláš spoustu věcí, nejsi jen hercem, ale často děláš také poměrně náročnou práci asistenta režie, jsi pohotový improvizátor a originální youtuber. K tomu všemu ale v poslední době přibyla funkce v nadaci, která vznikla v našem hereckém souboru. Pověz mi o této aktivitě.

Jakub: Nadace se jmenuje Actor's 77 Charity a s tímto nápadem přišel Petr Gazdík. Vedla ho k tomu spousta ušlechtilých věcí, hlavně jeho dobré srdce, a protože je to nesmírně lidský člověk, nenechala ho lhostejným ani současná situace. Rád se totiž setkává se všemi lidmi a tráví s nimi čas, a protože to teď příliš nelze, tak vymyslel, že se budeme setkávat alespoň na transparentním účtu. Herci, režiséři i další umělecké profese posílají 77 korun a každý pátek je náhodně vybrán jeden z našeho středu a částka, která se nasbírá, je mu věnována. A on si s ní může dělat, co chce. Může ji utratit nebo ji může někomu věnovat. Tak třeba Lukáš Vlček koupil 15 nocleženek pro bezdomovce přes Armádu spásy. Hlavní myšlenkou je, abychom měli něco společného. Když už nemáme společné to divadlo nebo i jiné mimo-divadelní aktivity, tak můžeme být pospolu alespoň tímto způsobem. Setkat se a pomoci. **Co děláte ve volném čase, když je volný čas?**

Kristýna: Kdyby bylo otevřeno, tak chodíme rádi plavat, sportujeme...

Jakub: Máme toho hodně společného, ale popořadě. Tak v první řadě milujeme četbu, ale pouze vysokou literaturu, náročnou a sofistikovanou. Do toho Kristýnka miluje vaření. Bohužel ale já také, takže z toho vznikají občas velké boje. Ale rádi běháme a jezdíme na kolech... která sice nemáme, tak jezdíme na koních. A do toho pětiboje ještě šermujeme. **Kristy, jak to tedy opravdu je?**

Kristýna: Teď jsem se chtěla zeptat, jestli my chodíme běhat? Je teda pravdou, že v první vlně jsme měli na sebe čas, tak jsme i chodili běhat.

Jakub: *(usměrňuje tok informací)* Je pravdou, že jsme v první vlně chodili hodně sportovat a vždy spolu, čímž jsme si udrželi poměrně dobrou kondici. A je také pravdou, že teď

oba společně vůbec necvičíme a nemáme žádnou kondici. Prostě, máme to společné. Kristýnka ještě chodí na jógu a já si chodím na nohejbal.

Kristýna: Taky chodíme spolu venčit Houmiho.

Jakub: A taky občas společně sedneme do auta, vezmeme Houmiho a jedeme na výlet někam do lesa. Tam se procházíme a občas najdeme i nějakou houbu. Teda, nejsme žádní houbaři...

Kristýna: A milujeme oba moře.

Jakub: Tak to úplně nejvíc. Asi nejraději společně cestujeme, než vaříme.

Kristy, co máš na Jakubovi nejvíc ráda a co nenávidíš?

Kristýna: Já na něm miluji, že má obrovské srdce a všechno dělá hrozně dobře. Má spoustu nápadů... *(na Kubu)* Nerozplač se! A co nesnáším? Když občas nervuje... Ale to je jen občas.

A teď ty, Kubo.

Jakub: Pravdomluvnost. Mně se líbí na Kristýnce to, že je hrozně rozumná, hrozně lidská, hrozně vstřícná a hrozně láskyplná. A to je přesně to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat, protože já jsem si myslel, že spoustu věcí v sobě nemám, a musel to někdo ve mně najít. A jí se to povedlo. A nenávidím, když mě peskuje, že neuklízím... a proč jsem ty ponožky dal tam, kam jsem je dal. A já jí říkám, že jsem je tam nedal, že jsem je tam hodil! A pak se hádáme kvůli ponožkám. A nejvíc kvůli bílým ponožkám, ty barevný zas tolik nevadí...

Kristýna: My se dokážeme hrozně pohádat, ale pořád spolu mluvíme. Neumíme spolu nemluvit. Už za tři minuty...

Jakub: ...za tři vteřiny, za tři hodiny...

Kristýna: ...prostě pokračujeme dál.

Smála jsem se, ještě když oba odcházeli a ve dveřích se Jakub halasně ptal Kristýnky: „Tak řekla jsi tam vůbec něco?“ ... abych je pak ještě potkala na parkovišti, kdy odjížděje na mě Kuba volal, že právě vyrazili na ten výlet do lesa... Prostě Przebíndovi! Jsou skvělí.

Text: Helena Brzobohatá



Barbora Goldmannová

Když jsem dostal nabídku připravit rozhovor s vítězem naší reality show *AktrŠéf MdB*, dlouho jsem váhal, jestli přijmout či odmítnout. Opětovné setkání s tou dravou, soutěživou a nevyzpytatelnou Barborou Goldmannovou může přece jen dopadnout všelijak. Vyzbrojen lékárníčkou (pro sebe) a injekcí s uklidňující látkou (pro ni) jsem se vydal k místu našeho setkání – odpočívárna pro herce v MdB. Naštěstí se ukázalo, že divadlo je pro Barču stimulujícím místem, a tak jsme spolu prožili opravdu příjemný večer, během kterého vznikl následující rozhovor. Pardon. Úžasný večer, během kterého vznikl následující fascinující rozhovor plný lesku a úžasu. Lepší, Baru? ©

Baru, my se společně setkáváme, protože jsi – podle Igora Ondříčka neprávem – zvítězila v naší reality show *AktrŠéf MdB*. Nechme pro dnešek právo stranou a moje první otázka zní – jak se ti spí?

Mně se spí poslední dobou dobře, protože když víte, že jste vyhráli PRÁVEM, nebo když třeba dostanete nějakou roli PRÁVEM po nějakém konkurzu, který byl důkladný, tak z toho má člověk určitě větší radost,

než když třeba režisér obsadí sám sebe do nějaké role, jako například Igor Ondříček v pohádce *O statečném kováři* © Ne, ale teď vážně – spí se mi dobře, protože jsem do soutěže *Aktršéf* šla naplno. Ano, jsem soutěživá, to jste si asi i mohli všimnout, ale ke všem výzvám jsem přistupovala poctivě. Byť všichni víme, že celá soutěž byla s nadsázkou a Igora mám OPRAVDU ráda, radost z vítězství určitě mám.

Ty jsi patřila od začátku mezi favority soutěže a hned ve druhém díle jsi dokázala vyřadit právě šéfa zpěvohry Igora Ondříčka. Tušila jsi už tenkrát, že je to tvá vstupenka do finále?

Upřímně, dodnes si to vyčítám. Jsem sice soutěživá, ale všem ostatním úspěch přeju taky. A mám to tak i v divadle. Ráda dostávám pěkné a zajímavé role, ale když někdo dostane tu, na kterou jsem si třeba tajně myslela já, jednak mně to pomůže být opět nohama na zemi a pak mu to taky přeju. Mám štěstí, že jsem v kolektivu šikovných lidí, jsem za to ráda, protože se toho naučím víc, než kdybych byla „nejlepší“. Takže to, že jsem Igora „vyhodila“, mi bylo opravdu líto a dodnes mi to líto je – ale na druhou stranu – jak to, že nevěděl, kdo je Ema Bušová? © **Kdo byl pro tebe největší konkurencí?**

Už jen ten fakt, že jsme herci, nás nutil „jít do všeho naplno“, takže jsme ve výsledku vlastně byli všichni rivalové. Byla to sice soutěž, ale všechny nás moc bavila. Vzpomínám si například, když Markétka Sedláčková, která tam platila za tu „salámistku“, řekla: „Já nepotřebuji vyhrát, ale chci tady být s vámi, mně to tu s vámi baví.“ A kdo byl tedy pro mě největší konkurence? Kromě Igora asi Kristýnka Daňhelová © **Která z disciplín pro tebe byla nejjednodušší? V zákulisí se spekuluje, že to byla výzva s pomluvami...**

U nás v divadle se nepomlouvá. Je to spíš takové „hlášení počasí“ © Ale ne, v tomto případě to byl úkol a vlastně i role. Nepomlouvám ráda, ale v této výzvě, a tedy potažmo v pomlouvání, jde o zášť. To je pěkně hnusná emoce, a protože je tak silná, tak si na ni herec vlastně jenom nasedne a jede.

Jaké to bylo být ve finále s Petrem Štěpánem? Považovala jsi ho za rovnocenného či silnějšího soupeře? A proč ne?

Bylo to super. Petr byl samozřejmě obrovská konkurence, možná vlastně ta největší. Na jevišti jsem vedle něho ráda, jako herce si ho velmi vážím. Navíc je vtipný a sympatický a já často poslouchám, jak působím přísně a chladně (což je samozřejmě vevnitř přesně naopak), tak si myslím, že to byl i dobrý kontrast.

Kdyby se točila druhá série a byla ti nabídnuta role porotce, šla bys do toho? A byla bys za tu hodnou?

Co bys řekl?

Já bych řekl, že NE!

No tak vidíš. Ne, šla bych do toho a ani bych za hodnou být nemohla, protože by nikoho nebavilo, kdyby Goldmannová hrála hodnou. Nebo jo?

Je pravda, že se po vítězství v *Aktršěfovi* necháváš oslovovat pouze jako Paní herečka Goldmannová?

Samozřejmě! A ještě jsem si ukradla od pana Dvořáka titul, takže si nechávám říkat Paní herečka magistra Barbora Goldmannová.

V posledních dnech zkoušíš pod režijní taktovkou Petra Gazdíka muzikál *Jane Eyrová*, ve kterém hraješ takovou zvláštní postavu Grace, která nemá Jane úplně v lásce. A Jane hraje – kromě Dáši Křížové – i Kristýna Daňhelová. Je to náhoda? Samozřejmě, že to náhoda není. Už když se připravovalo obsazení, Peťa Gazdík viděl sestřih *Aktršěfa*, tak věděl, že se nám to bude hrát dobře © Ne, nemá to žádnou spojitost, i když – kdo ví? My herci nikdy nevíme, co má režisér za lubem, nebo proč obsadí toho konkrétního herce do nějaké role a co v nás vidí. Petr možná nějakou energii vyčítal a schválně to obsadil tímto způsobem. Ačkoli já bych neřekla, že ta moje postava nemá Jane ráda. Je to svérázná bytost, jež musí plnit úkol, ve kterém je jí Jane na obtíž. Ale to ještě neznamená, že by ji kvůli tomu měla nenávidět. Však po té divnodobě přijďte a uvidíte sami.

S Petrem Gazdíkem ale také připravujete talk show *MdB Klub*. Jak jsi se dostala



k roli moderátorky? Bylo alespoň toto férovým způsobem?

Na moderátory *MdB Klubu* byl vyhlášen konkurz, a to i mimo naše divadlo. Měl několik kol a byl opravdu důsledný. Vedli jsme i rozhovory, které se natáčely a ty vypadaly už dost podobně tomu, jak vypadají dnes. **Který z hostů byl pro tebe zatím nejpřekvapivější?**

Překvapil mě Aleš Slanina, který mi přinesl dárek – CD, které jsme poslouchali během celých Vánoc, když jsme vařili a pekli. A vlastně mě překvapila spousta hostů, protože už během příprav zjišťuji informace, které jsem do té doby netušila. Takže jsem spíš překvapila samu sebe, jak mi tato zkušenost i po lidské stránce otevírá oči. **Také tě velmi často můžeme vidět před budovou Českého rozhlasu. Bydlíš snad někde v okolí?**

Ano, já vlastním tu budovu, Českému rozhlasu ji jen pronajímám, a tak mi za odměnu dávají role © Ale teď vážně – na JAMU

jsem měla štěstí, že jsem se zúčastnila jednoho workshopu s Radimem Nejedlým. Ten si mě tam ozkoušel a začal si mě zvat i do rozhlasu. No a ve čtvrtáku pak dramaturgyně Hanka Hložková viděla moje absolventské představení a navrhla mě do hlavní role v pohádce *Princezna z nejlepššího království*, kterou režíroval Lukáš Kopecký. A tím pádem už jsem znala oba místní režiséry. Ti si mě pak vlastně na mikrofon „vychovali“. Já jsem člověk, který touží pracovat a bere si kritiku k srdci, tak se jim se mnou možná dělá hezky a třeba se jim se mnou bude chtít pracovat i dál.

Jedním z tvých nejvýraznějších rozhlasových počínů je bezesporu *Jeptiška*, za kterou jsi byla nominována na Cenu Neviditelný herec.

To bylo trochu zvláštní. To se prostě tak nějak stalo. *Jeptiška* byla mou první vícedílnou četbou v rozhlase. Byla to spousta textu, který mě celou pohltil. Neměla jsem vlastně možnost se dokonale připravit, tak jsem to četla, nadýchala se té atmosféry, pak jsem si sedla a jen jsem to „pustila“. Tenkrát tato četba přišla v tu správnou chvíli. Kdybych to četla dnes, možná už bych měla tendence tomu trochu pomáhat.

A nestávalo se ti potom, že sis tu atmosféru přenesla i domů? Nebo umíš po četbě – potažmo v divadle po představení – „přepnout“ zpět do Barči?

Když čtu rozhovory se zahraničními herci, mnozí přepnout dokážou a spousta z nich to zase nedokáže. Já jsem plně v situaci, když ten konkrétní výkon podávám. Ale když skončím po tom, co se naplno odevzdám, tak jediné, co mi zůstane, je to, že jsem šťastná. To je můj moment štěstí. A radost. Radost z toho, že dělám to, co jsem chtěla vždy dělat. **Nechť ti, milá Barunko, tato radost vydrží co nejdéle, gratuluji k vítězství, děkuji ti za rozhovor i za to, že jsi mi během něj nikterak neublížila © A pokud jste, milí čtenáři, reality show *Aktršéf MdB* dosud neviděli, všechny díly najdete na našem YouTube kanále *MdB TV*.**

Text: Luboš Goby

Neveřejná premiéra 16. dubna na Činoherní scéně



PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů, evropská premiéra
režie Stanislav Moša



Eliška Skálová – Casey:

Casey je bezprostřední, přímá holka, takzvaně co na srdci, to na jazyku. Lehce „drsňáčka“, na všechno má svůj názor a ve světě se neztratí!



Daniel Rymeš – Aaron:

Aaron je plachý, dobrosrdečný třicátník. Není vlastně ničím zvláštní, je celkem chytrý, ale jinak je ve všech ohledech spíš průměrný, dokonce není ani nijak zvlášť zábavný. Díky svému analytickému myšlení má slušnou práci v oblasti financí, žije sporádaný život, je velmi taktičtější a mírumilovný, jen v přítomnosti žen se cítí značně nesvůj. Není tedy divu, že se po totálním krachu svého jediného dlouhodobějšího a smysluplnějšího vztahu ocitá sám, neschopen najít vážnější známost. Po čase však podlehne nátlaku kamaráda a rozhodne se jít na své vůbec první rande naslepo v životě. Tato zkušenost mu převrátí život vzhůru nohama. Ocitne se tvář v tvář svému naprostému opaku, neboť jeho partnerka pro daný večer, excentrická, umělecky založená drsňáčka Casey, povýšila randění téměř na úroveň profesionálního sportu. Dochází k zajímavému střetu dvou úplně odlišných světů a pro oba je to nová zkušenost, neboť ani protřelá Casey se zřejmě s tak společensky neohrabaným tvorem ještě nesetkala.



Jan Říha

Začal jsem jako fanynka

a transformoval se v profesionální fanynku

Které první divadelní představení jsi v životě viděl?

Aidu v Janáčkově divadle. To mi bylo šest. A hrozně mě nebavila. Nejvíc mě bavily přestávky, kdy jsem mohl běhat po bočním schodišti.

A v našem divadle?

Merleho *Vláda žen* v režii Standy Moši. V roce 1987, to mi bylo čtrnáct. Od té doby tady chodím pravidelně, dneska už každý den © Na začátku všeho byla moje starší sestra Sylva (Sylva Smutná, dnešní tajemnice činoherního souboru, pozn. aut.), která sem začala chodit dřív a brala mě s sebou. A když tady

začala pracovat, bylo logické, že jsem sem chodil taky. Takže jsem tu začal jako fanynka, která se v osmnácti, když jsem tady začal pracovat, transformovala v profesionální fanynku.

Kdo byl tehdy tvůj nejoblíbenější zdejší herec?

Mně se tehdy líbili vlastně všichni, divadlo mi přišlo jako magický svět, který jsem bral se vším všudy. Ale nejinspirativnější člověk byl pro mě určitě Erik Pardus, protože ten – a to říkám se vší vážností – úplně převrátil běh mého života směrem k tomu, co dělám teď.

A tvé začátky coby profesionální fanynky?

Já tady v září 1991 začal pracovat jako štychař, bral jsem čtrnáct korun na hodinu, to bylo krásné. A takhle jsem tady štychoval celou vysokou školu. To je úžasná divadelní škola, protože když vidíš všechny reprízy nějaké inscenace, tak chtě nechtě něco o divadle pochopíš. A hlavně znáš ty inscenace zpaměti © Jednou kamarád štychař, který měl i herecké ambice, říkal všechny repliky s hercem v hlavní roli tak, že byl pořád o větu před ním. Což je pro herce něco strašného, takže dotyčný, kterého nechci jmenovat – byl to Jirka Dvořák – po představení řval na režiséra, ať mu řekne, kdo to byl, že ho přizabije. Takže u štychu bylo vesele. A to navzdory tomu, že se sedělo až nahore u stropu, takže se nešlo ani postavit, ani odejít, a od světla bylo pochopitelně vedro, takže takové delší představení v červnu – to byla lahůdka.

Svítil jsi na nějaké herce raději než na jiné?

No, rozhodně má štychař radši ty herce, kteří se pomalu pohybují ©

Co jsi studoval?

Na střední jsem chodil na strojní průmyslovku, ale pak mě poznamenalo to divadlo, tak jsem uhnul jiným směrem a studoval jsem pedagogickou fakultu, učitelství a dramatickou výchovu. Takže mám dvě krásné, velmi praktické specializace technické práce – dramatická výchova © Ale zase to byly krásné roky studia.

Učil jsi někdy technické práce?

Šest týdnů na praxi během studia, jinak nikdy. Dramatickou výchovu jsem pak učil tři roky v Domě dětí a mládeže v Řečkovících. Ale pak už nebyl čas a měl jsem pocit, že ten obor je tam trpěná popelka.

A čím ses živil, když ne tím, cos vystudoval?

Po škole jsem šel na civilní službu do Divadla Radost jako kulisák. To bylo báječné. Respektive začínal jsem jako kulisák, ale pak jsem byl i rekvizitář i inspicient.

Být kulisák v divadle, které hraje od půl deváté ráno, asi taky není lehký chlebiček.

To jistě. Obzvlášť když se hraje od té půl de-

váté dejme tomu v Budějovicích nebo v Liberci a jede se tam tentýž den. Takže odjezd na zájezd byl běžně ve čtyři ráno – a na to jsem si teda zvykal dlouho. Ale zase když se odpoledne nezkoušelo, míval jsi ve dvanáct padla. A pak skončila civilka, já opustil jeviště, rekvizitářem jsem se na účetnictví a daně a stal se v Radosti klasickou kancelářskou krysou. Ale asi po roce mi to jeviště začalo chybět, tak jsem šel za ředitelem Peškou, jestli bych si ke kancelářské práci nemohl přibrat zpátky aspoň na částečný úvazek tu inspicí. On s tím neměl problém, já měl radost, ale brzo jsem zjistil, že to vůbec nestíhám. Vrátiš se z toho zájezdu, ostatní jdou do hospody nebo domů a ty jdeš do kanclu dodělávat resty. Tak jsem udělal ostrý řez a odešel jsem z divadla úplně. A bylo mi smutno. I když jsem si to trochu kompenzoval zmíněnou výukou v dramafáku.

Co bylo dál?

Stal jsem se sociálním pracovníkem městské části Brno-Řečkovice. Vyplácel jsem dávky v nezaměstnanosti.

A zažíval jsi tam dramatické situace?

No jeжда. Tam potkáš opravdu široké spektrum lidí od studentů po škole přes celoživotní pracanty necitlivě vyhozené před důchodem až po ty opravdu nezaměstnatelné existence. Jednou mě schizofrenik, který byl přesvědčen, že je americký pilot a já mu upírám vojenský důchod, chytil v kanceláři pod krkem a začal mě škrtit. A chodíš kontrolovat lidi, zda si dávky zaslouží, jsi jim a priori nepřijemný a jsi u nich doma za zavřenými dveřmi, nejsi na té bezpečné půdě u svého stolu... Ale otrkáš se v tom a staneš se odolnějším. No a je to patnáct let, co se mi ozval Stanislav Moša a zeptal se, jestli tady nechci pracovat jako vedoucí ekonom. Což byla snová nabídka. Já se pořád chtěl vrátit k divadlu a nevěděl jsem jak. A najednou to bylo.

A dnes se tvé pracovní zařazení jmenuje přesně jak?

Interní auditor. Což už není jenom ekonomická činnost, ale de facto poradenství v oblasti nejrůznějších procesů, které v divadle probíhají, ať se týkají IT, výroby, do-

pravy. I když nejčastěji to jsou ekonomické otázky, to jistě. Jsou to prostě druhé oči – sejdeš se s někým, kdo roky dělá nějakou činnost, a bavíš se s ním, zda se to dá dělat jinak a účelněji. Zcela odborně, a přitom jednou větou je to poradenská činnost, která má za úkol zefektivňovat procesy v organizaci. Aby se neutrácelo zbytečně, aby se zohlednily aktuální změny v legislativě, které člověk může ve své rutině přehlédnout, aby se předcházelo rizikům. Ale samozřejmě to znamená, že když někam vejdeš, tak se ví, že jsi ten prudič, co se bude ve všem štourat, na všechno vypyávat a že budeš asi chtít v jejich práci něco změnit. Tudíž jsi v kolektivu oblíbený ☺ Ale beze srandy – nestalo se mi za těch patnáct let tady, že bych se s někým nedomluvil.

Doba ti do tvé práce – jako nám všem – hodila takřkajíc covidle. Změnilo se něco?

V práci auditora ani ne. Ale samozřejmě vstaly nové úkoly, jako teď třeba plošné testování zaměstnanců. Což je hodně náročná činnost, obzvlášť v divadle.

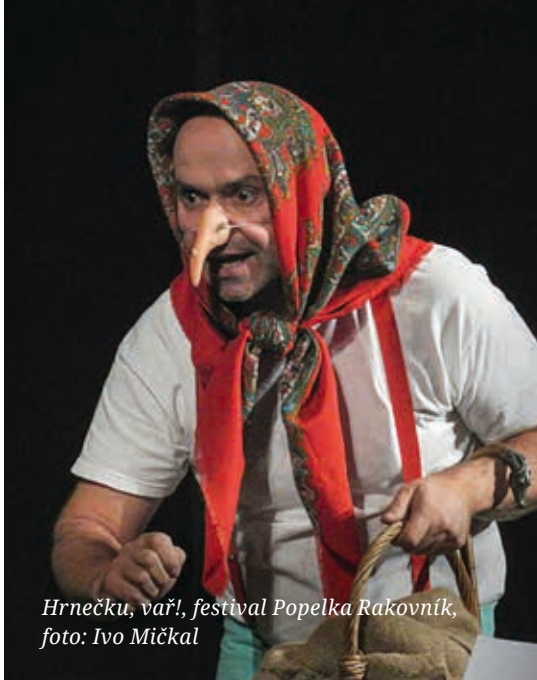
Proč obzvlášť v divadle?

Zkoušel jsi někdy kroužkovat divoké labutě? Ne.

Já taky ne, ale představuju si, že je to podobné ☺ Ono nejde o neukázněnost těch lidí, to vůbec ne, spíš o to, že nejsme továrna, kam přijde na šestou na ranní směnu přesně určený počet lidí a na odpolední směnu podobně. V divadle prostě každá složka pracuje jindy, jiným způsobem a v jiné sestavě, podle aktuálních potřeb. Nemluvě o komplikacích s řadou zahraničních občanů, které tady zaměstnáváme. Ale víš co, geniální vlastnost tohoto divadla je v tom, že tady nakonec všichni táhnou za jeden provaz.

Jak se stalo, že ses sice vzdálil profesionálnímu jevišti, ale přiblížil amatérskému?

Bude to znít jako klišé, ale divadlo opravdu je magie. A setkání s ním a zmíněné setkání s Erikem Pardusem pošťouchlo i mě, introverta, abych začal v sedmnácti (!) chodit do dramatického kroužku. A chodil jsem do něj celou školu a pak jsem hledal soubory. A myslím, že to, že jsem u divadla zkusil nejen tu inspicí, rekvizitářství či kulisáctví, ale i he-



Hrnečku, vař!, festival Popelka Rakovník, foto: Ivo Mičkal

rectví nebo režii, je výhoda i v mé současné práci. Jednak mám zdravější pohled na práci konkrétních složek a umím si představit, co přesně obnáší, ale taky mě nikdo neopije rohlíkem.

Kolika amatérskými soubory jsi prošel?

V sedmnácti jsem začínal v divadle Labyrinth pod vedením Radana Koryčanského, to byly první fernetové večírky, velké zážitky. Pak byl ten dramatik, potom Divadlo Prkno ve Veverské Bítýšce – tam bylo úžasné setkání s režisérem Pavlem Vašíčkem, který mě naučil hrozně moc. Ten nám vysvětlil, co chce, pak zmizel ve tmě hlediště, bylo vidět jen světýlko jeho cigarety a nezastavil nás, dokud neměl pocit, že je to naprosto špatně. Nechával nám obrovský prostor, a přitom nás vždycky dostal tam, kde chtěl. Veliká škola. S ním jsem dělal svou největší roli, Cartwrightovu hru *Dva*, což je (jak název napovídá) celovečerní kus pro dva herce, z nichž každý hraje třeba dvanáct rolí. Tam jsem pokaždé slezl z jeviště kompletně zpocenej. A to miluju. A pak následovalo brněnské divadlo Dialog, teď hraju a režuju v Divadle Stodola v Jiřkovících, plánujeme něco s Divadlem Amadis, taky brněnským



Premiéra inscenace Bílý králík, Café Práh Brno, foto: Radek Smutný

souborem... A ještě mám své Divadlo Strom, s tím hrajeme pohádky.

Co jsi režíroval naposled?

V těch Jiřkovících *Krvavou Henriettu aneb Jedno jaro v Paříži*. Což byla mimochodem jedna z prvních inscenací, kterou jsem na konci 80. let v našem divadle viděl a naprosto mě uchvátila. To byl sen, který jsem nosil v hlavě dlouho. Je to hodně těžká věc, regulérní muzikál, ale oni mají naštěstí šikovného choreografa i korepetitora, tak jsme to nějak zvládli. A z Jiřkovic jsem teď dostal i velkou hereckou nabídku – Jindřicha ve *Lvovi v zimě*. To mě až pobavilo, když mi kamarád volal, jestli bych to chtěl hrát. Kdo by nechtěl?

Mluvil jsi o sobě jako o introvertovi, když tě člověk potká na chodbě, působíš na první pohled leckdy nepřístupně. Zároveň jsem tě párkrát viděl hrát divadlo a vím, že na jevišti vypadáš velmi suverénně, jako někdo, kdo nevypadá, že by měl nějaké zábrany. Jak to s tebou je doopravdy?

No, v zásadě máš asi pravdu, platí oboje. Ale víš, já si říkám, že na jevišti je to vlastně práce. A když jde svářeč po ulici, tak taky u toho nesvařuje. A když já jdu po ulici, nejsem od-

vázaný jako na jevišti. Ale ano, vím o sobě, že když jsem zamyšlený, vypadám nepřijemně, není to záměr, občas mě to i mrzí, ale v práci auditora se to vlastně docela hodí ☺ **Neměl jsi za těch patnáct let tady pokoušení se vrátit třeba k tě inspicí?**

To víš, že měl.

Ale odolal jsi?

Odolal. Asi jsem už velký. A taky jsem měl těch zvrátů v životě dost, takže jsem rád, že jsem se trochu uklidnil ☺ A upřímně nevím, jestli bych to uměl, třeba inspicí na Hudební scéně, když si uvědomím, kolika různým složkám tam musíš dávat najednou pokyny, tak k tomu mám velký respekt.

Podstatné pro mě každopádně je, že vždycky, když jsem unavený ze všech tabulek, můžu seběhnout a tři patra dolů a jít se podívat na to, co se děje na jevišti, a připomenout si, proč to vlastně dělám. Sám víš, že už jen stát na prázdném jevišti je strašně silný zážitek. Mám kamaráda, který dělá podobnou práci jako já v jedné firmě, a je tam nešťastný, protože je prostě ciferšpión mezi ciferšpióny. Kdežto já mám kolem sebe barák plný inspirativních lidí.

Text: Jan Šotkovský

Losování vítězů křížovky



Správná odpověď z dubnové křížovky byla „hleďte, hrdina!“ Sešlo se nám na sedm desítek správných odpovědí, z nichž Milan Němec na generální zkoušce muzikálu *Jane Eyrová* vylosoval tři výherce. Na divadelní ceny a podepsanou fotografii právě Milana Němce, který se již brzy pustí do zkoušení titulní role v novince *Napoleon aneb Alchymie štěstí*, se mohou těšit Vladimíra Krejčí, Hana Vostalová a Jiří Toman. Vítězům gratulujeme a všem, kteří poslali odpověď a připojili milé vzkazy pro divadlo, moc děkujeme. Vážíme si vaší podpory a věříme, že se již brzy v našich hledištích setkáme.



BISKUPSKÝ DVŮR



Karel Gón, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Stanislav Slovák:

NAPOLEON aneb Alchymie štěstí historická freska, světová premiéra

Rok 1809. Napoleon Bonaparte je vládcem obrovské říše, rozkládající se od Královce po Pyreneje, od Varšavy až k Neapoli, od Antverp k horám severozápadního Balkánu, od Hamburku po ostrov Korfu, je zkrátka nejmočnějším mužem Evropy. Když v září tohoto roku navštíví podruhé a naposledy ve svém životě Brno, tou dobou okupované jeho vojáky, je krátce po jeho červencovém vítězství v bitvě u Znojma a sjednaném příměří, které znamenalo fakticky porážku Rakouska. Napoleon je tudíž prakticky na vrcholu. Neodpustí si tedy vykonat slavnostní přehlídku svého vojska na bojišti u Slavkova, na místě, kde čtyři léta předtím slavil své vrcholné válečnické vítězství.

Rok 1908, o 99 let později. Na pozvání lorda Mořice Arnolda de Forest, britského politika, automobilového závodníka a majitele hradu Veveří, zavítá na jeho hrad již potřetí jeho přítel z mládí, toho času anglický ministr obchodu – Winston Churchill. Na rozdíl od předchozích dvou návštěv je tato speciální: Churchill je se svou ženou Clementine právě na svatební cestě. Clementine má ovšem důvod ke stížnostem. Její manžel se totiž více než novomanželce věnuje své vznikající knize o Napoleonovi, ve které si troufá konečně vysvětlit důvod jeho epochálních vítězství. Tuší, že je to právě ztracený Napoleonův proslav k jeho vojsku z roku 1809, který by mohl být klíčem k „Napoleonově šifře“. Když se však jednoho rána na Veveří probudí a zjistí, že Clementine někdo unesl, musí mladý Winston začít řešit zcela jiné problémy a vydat se až do hlubin brněnského podsvětí...

Skutečnost Napoleonovy a Churchillovy vazby k Brnu autorský tým, který si s brněnskými dějinami a legendami pohrával už v *Baronu Trenckovi*, *Mendelovi* a *Brněnském kole*, inspirovala opět k dumasovsky rozkošnické fabulaci. Kolotoč neuvěřitelných, ať už ověřených či neověřených historických situací se tak opět ve zpěvoherním hávu roztočí pod holým nebem v podmanivých prostorách Biskupského dvora, a to ve světové premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéra: 29. května 2021 na Biskupském dvoře

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall:

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE romantická komedie

Po loňském úspěšném převedení do pleneru se pod širým nebem zalíbilo i Williamu Shakespearovi. Příběh, ve kterém nechybí napětí, komické záměny a převleky ani milostná zápletka, to je slovy klasika to, oč tu běží. Inscenace *Zamilovaný Shakespeare* však kromě zmíněného dále nabízí i pohled do zákulisí anglického divadla, a jak je zřejmé z nadšených ohlasů diváků i divadelních recenzentů, je tento princip divadla na divadle stále populární. A pokud jde navíc ruku v ruce s humorem a slovným dramatikem v hlavní roli s Dušanem Vitázkem, je postaráno o zábavný letní večer strávený v dobré společnosti.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, S. Janotová nebo A. Zelová, M. Isteník, J. Mach, P. Štěpán, A. Antalová, A. Slanina, J. Uličník, T. Sagher, R. Jícha, M. Sedláčková a další.

PROGRAM PŘEDSTAVENÍ NA BISKUPSKÉM DVOŘE V LÉTĚ 2021

KVĚTEN, ČERVEN

SO	29.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	30.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PO	31.5.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ÚT	1.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ST	2.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
ČT	3.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	4.6.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	6.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PO	7.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ÚT	8.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
ST	9.6.	20.30	Zamilovaný Shakespeare
PÁ	11.6.	20.30	O statečném kováři
SO	12.6.	20.30	O statečném kováři
NE	13.6.	20.30	O statečném kováři
ÚT	15.6.	20.30	Lakomec
ST	16.6.	20.30	Lakomec
ČT	17.6.	20.30	Lakomec
SO	19.6.	20.30	Noc na Karlštejně
NE	20.6.	20.30	Noc na Karlštejně
PO	21.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ÚT	22.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ST	23.6.	20.30	Noc na Karlštejně
ČT	24.6.	20.30	Noc na Karlštejně
SO	26.6.	20.30	Tři mušketýři
NE	27.6.	20.30	Tři mušketýři
PO	28.6.	20.30	Tři mušketýři
ÚT	29.6.	20.30	Tři mušketýři
ST	30.6.	20.30	Tři mušketýři

 Premiéra

ČERVENEC

PÁ	2.7.	20.30	O statečném kováři
SO	3.7.	20.30	O statečném kováři
NE	4.7.	20.30	O statečném kováři
PO	5.7.	20.30	O statečném kováři
ÚT	6.7.	20.30	O statečném kováři
ČT	8.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
PÁ	9.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
SO	10.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí
NE	11.7.	20.30	Napoleon aneb Alchymie štěstí

Zamilovaný Shakespeare



Alexandre Dumas Vítězslav Nezval

TŘI MUŠKETÝŘI

režie Igor Ondříček

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

Oblíbená česká pohádka se na open-air scéně po loňském úspěšném nástupu vrátí i letos. Kovář Mikeš společně se svými kamarády statečně zamíří na Biskupský dvůr, aby tu za doprovodu nadčasově kouzelné hudby Petra Ulrycha zachránili ztracené princezny ze spárů Černého krále. Pohádkový muzikál *O statečném kováři* je tou pravou divadelní volbou pro celou rodinu.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, K. Pekar, J. Uličník, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach, L. Bergerová, Z. Junák, I. Ondříček a další.

Molière:

LAKOMEC komedie, v níž o peníze jde až v první řadě

Každá další repríza slavné komedie *Lakomec* v titulní roli s Boleslavem Polívkou je příslibem mimořádné divadelní události. Ač toto dílo od dob svého vzniku baví obecenstvo už tři a půl století, v našem podání se díky modernímu překladu, honosné scéně, nápaditým kostýmům i bravurním hereckým výkonům jedná o stále aktuální hru, která potěší i současného diváka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: B. Polívka, K. Pekar, S. Janotová nebo A. Zelová, J. Mach, D. Křížová, A. Antalová, M. Isteník, J. Mazák a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Brněnská *Noc na Karlštejně* pod věžemi Petrova je už stálicí v našem open-air repertoáru. Milý příběh otce vlasti Karla IV. s úsměvnou zápletkou, která vede k řadě komických situací a omylů, je ve spojení s hereckými výkony a legendární hudbou Karla Svobody zárukou pohodového letního večera. Přijďte se společně s námi pobavit a zanotovat si známé písně!

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, Z. Junák, A. Zelová, A. Slanina a další.

Alexandre Dumas, Vítězslav Nezval:

TŘI MUŠKETÝŘI bohatýrsko-milostná hudební komedie

I letos budou slavní *Tři mušketýři* opět veršovat, zpívat, řídit a bavit vás pod noční oblohou. Jejich napínavá cesta za diamantovými přívěsky slibuje atraktivní divadelní zážitek, v němž se kromě chytlavých melodií rozehraje i rozverný příběh, kterému nechybí láska, intriky, statečnost, přátelství ani humorná nadsázka, taneční čísla a šermířské výstupy.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: J. Brožek, A. Slanina, J. Uličník, O. Studénka, E. Skálová, B. Goldmannová, J. Mach, L. Bergerová, K. Pekar, R. Jicha, V. Skála a další.



In memoriam



Mirka Šimka, šéfa firmy Gradior jsem potkal na podzim roku 1994.

Byli jsme ve zvláštní, dá se říct kritické situaci. Hráli jsme tenkrát ještě na jediné scéně, a sice Činoherní (Hudební scéna byla otevřena 1. října 2004), která vznikla v průběhu času v domě na Lidické 14. V tomto domě, který byl postaven v roce 1862, nebylo vždycky divadlo. Původně tu byl sál pro sdružování brněnské židovské obce. V roce 1912 byly provedeny stavební úpravy a fungovalo zde první kino v Brně. Za tímto účelem byly původní dispozice onoho sálu proměněny. Vedle

sedadel pro diváky byl pro zvýšení kapacity do onoho prostoru vestavěn i balkon. V roce 1958 se kino proměnilo v divadlo. Za promítacím plátnem přibyla nádherně hluboké jeviště s točnou, pro pohodlí diváků se zmenšil počet sedadel, ale balkon zůstal. A právě v roce 1994 začaly jeho nosníky praskat, divadlo dostalo havarijní výměr a my jsme se ocitli v situaci, ve které jsme mohli pouze dohrát sezónu 1994/1995 a pak muselo být divadlo až do své opravy uzavřeno. Rychle jsme začali jednat s firmami, které by mohly v krátkém čase tento nelehký úkol splnit. Jedna z nich nám předložila plány, které byly v pořádku a podle nichž jsme mohli náš provoz přerušit na konci dubna 1995 a znovu otevřít v listopadu téhož roku. Když už jsem ve své ruce držel pero, abych podepsal s touto firmou smlouvu, řekl mi její šéf, že bychom si konečně měli nalít čistého vína, že je termín této rekonstrukce nereálný, že bude trvat nejméně dva roky a že bude stát minimálně trojnásobek původně dohodnuté ceny, ale ať si s tím nedělám starosti, že to „vylobuje“. Zeptal jsem se, co si tak asi myslí, že po tu dobu bude naše divadlo dělat. To budeme hrát jenom na zájezdech anebo bych měl zrušit soubor a pak ho po těch dvou letech znovu angažovat? (Odehrálo se to zrovna v těch časech, kdy se k nám začali vracet diváci. V letech 1990–1992 se všude v Československu do divadel moc nechodilo...) A když mi odpověděl, že to už je moje starost, rozhodl jsem se, že se nenechám zahnat do kouta, ale že vytáhnou jeden trumf, který jsem měl uložený od stolu vpravo nahoře na skříni. Totiž: někdy v listopadu 1994 za mnou přišel právě pan inženýr Šimek s architektem Miroslavem Melenou a s vědomím, že už je asi pozdě (což opravdu bylo), mi předložili návrh řešení, které udělali pro naši Činohru zcela zdarma podle svého nejlepšího vědomí. Bylo to sice krásné, ale já už jsem byl domluvený s onou firmou první a bylo mi proti srsti své slovo zrušit. Ale když jsem byl konfrontován s novými podmínkami a smlouva ještě podepsána nebyla, zvedl

jsem telefon, zavolał panu Šimkovi a zeptal se, jestli by byli schopni dodržet jak stanovený termín, tak i cenu. Odpověděl: „Samozřejmě“ a za pár dnů jsme podepsali smlouvu. Nikdo tehdy nevěřil, že by se nám to společně mohlo podařit. Ale stalo se. 25. listopadu 1995 jsme slavnostním představením „Manon Lescaut“ otevřeli záviděníhodně nádherně zrekonstruovanou Činohru našeho divadla, která od onoho dne nikdy nebyla nevyprodaná! Už v průběhu této rekonstrukce jsem se s Mirkem Šimkem spřátelil.

Vždy byl upřímně zamilovaný do divadla a nikdy nevnímal svou práci divadelního stavitele a technologa pouze jako byznys, ale jako poslání, které má za svůj cíl především vytvořit optimální podmínky pro realizaci divadelních představení.

A protože se držím pravidla „Nikdy neměň vítězný tým“, požádal jsem ho v roce 1998 nejprve o konzultaci a následně i o technickou pomoc při výstavbě naší Hudební scény. V náročném výběrovém řízení jeho firma s přehledem uspěla a výsledky celého díla nám doposud závidí celý svět. Pro jeho firmu se stalo naše divadlo vizitkou i pro jejich další aktivity a on sám se svými kolegy se stal pravidelným a nadšeným návštěvníkem našeho divadla, kterému i jako sponzor a reklamní partner jeho firma až do současnosti významně pomáhala.

Před několika dny jsem obdržel zprávu, že z tohoto světa, bohužel, nenávratně odešel. Rovný a čestný chlap, výsostný profesionál!

Milý Mirku, děkujeme Ti za vše, co jsi pro Městské divadlo Brno, pro české, ale i zahraniční divadelnictví udělal! A že toho nebylo málo.

Čest Tvé památce!

Tvůj Standa Moša

Neveřejná premiéra 16. dubna na Činoherní scéně

HRABAL A MUŽ U OKNA

**černá komedie, česká premiéra
režie Stanislav Moša**

Jan Mazák – Dudek, donašeč:

Tragikomická ukáзка člověka, který svůj život promarní a veškeré síly obětuje službě něčemu, co za to nestojí. A taky české pova-

hy, našťastí viděné vlídným hrabalovským pohledem, od, což je paradoxní, německého autora. Vynikající text.



Viktor Skála – Hrabal, básník:

1. Ta role je o moudrosti, nadhledu, smíření a lásce k životu, ke kterému patří i smrt.
2. Je to role o tajemství.
3. Před Hrabalem za Hrabalem nikdo nesmí stát, nebo nebudu hrát.



Radka Coufalová – Lenka, mladá žena:

Lenka je intelektuálka obdivující dílo Bohumila Hrabala. Je nadšená setkáním s Dudkem, který o jejím idolu ví vše. Stačí ho přesvědčit, aby podal svědectví o Hrabalově životě a podělil se o to i s návštěvníky muzea, které má být Hrabalovi zasvěceno.



Jan Navrátil

Divadlo vrací energii

Kytarista na roztrhání. Do čeho všeho je namočen, jaké má plány a co dělá během covidového lockdownu, o tom všem jsem si povídal se členem orchestru MdB Janem Navrátilem.

Honzo, jak ses dostal k muzice?

Můj tatínek poslouchal hodně muziku, takže jsme měli doma bohatý archiv. A mě to prostě jednoho dne tak nějak chytlo, to mi bylo tak deset roků, možná míň, začal jsem

poslouchat a v ten moment jsem chtěl i hrát.

A prvním nástrojem byla kytara?

V zásadě jo, a hned potom klavír nebo klávesy. Ale úplně nejdřív jsem hrál na flétnu ve školce. Začal jsem pak chodit do hudebky,

měl jsem učitele, který mě učil moderním způsobem na elektrickou kytaru. To nebylo úplně standardní.

Kdy jsi zjistil, že tě to baví natolik, že se tím chceš zabývat naplno?

Mě to svázalo hned od začátku. Gymnázium jsem vlastně strávil s kytarou.

A kdy tě pak napadlo, že se tím budeš živit?

Samozřejmě jsem chtěl hrát hned, měli jsme kapelu, v patnácti šestnácti letech jsme už hráli akce a pořád jsme zkoušeli. Prakticky jsem se věnoval hlavně tomu. Ale rodiče moc nechtěli, abych šel studovat muziku, tak jsem dělal dálkově ekonomii a management, ale u té muziky jsem pořád byl. A pak jsem přišel do Brna a rovnou vlastně i do divadla. **Pamatuješ si ten moment, kdy sis koupil svoji první kytaru?**

No, pamatuju si to! To bylo v primě nebo sekundě na gymnáziu. Tehdy v Kroměříži se nedal jen tak koupit nějaký lepší nástroj jako třeba v Brně, nebylo to jako dneska. Dlouho jsem na ni šetřil a ještě dlouho trvalo, než ji dovezli, a tak to byl jakoby první moment v tom mém kytarovém životě. A druhý nastal, když jsem maturoval, to jsem si koupil drahou kytaru z Ameriky. Sám jsem si tam zavolaal a objednal si ji. Ten nástroj mám do teď, používám ho v zásadě jako hlavní nástroj. Víc jak deset let.

Říkal jsi, že hned jak jsi přišel do Brna, nastoupil jsi do divadla...

Na *Sněhurku!*

To byla tvá první spolupráce s Městským divadlem Brno? A potom už ti to zůstalo...

Ano, po *Sněhurce* jsem byl ještě několikrát přizván, až jsem tady zakotvil. Tak jak to bývá.

Jaké muzikály tě hudebně baví? Co je tím tvým šálkem čaje?

Nerad bych na něco zapomněl, za těch deset let jsme tady toho nahráli strašně moc. Mám rád klasické věci, ale taky třeba i moderní kusy. Vzpomínám třeba na muzikál *Probuzení jara* nebo *Monty Python's Spamalot*. A z těch nejnovějších věcí se mi moc líbí muzikál *První rande*. To je skvěle napsaná muzika. Bavilo mě, když jsme to nahrávali, samozřejmě proto, že je to hodně kytarovo-

vé a s kolegou Pavlem Palátem jsme se mohli pěkně vyřádit. Jsou tam takové rockové až punkové kousky à la Green Day, pak se zase ozve něco na způsob Simona and Garfunkela, zkrátka je to takové pěkně barevné. Ale jinak je toho v divadle mnoho pěkného, pokaždé něco trochu jiné, tady se pořád něco učím.

Učíš se rád?

Jo, v muzice je to nutné!

Ty zdaleka nejsi jen člen orchestru MdB, objevuješ se v mnoha dalších projektech. Diváci si tě můžou pamatovat například jako jediného hudebníka v inscenaci *Ztracený ráj (zpráva o člověku)*, kde jsi vlastně mnohem víc než jen hudební doprovod...

To se stalo poprvé a je to pro mě skvělá zkušenost.

Nebyl jsi z toho nespůj? Někteří jiní hudebníci by se třeba báli...

Tak není to standardní. Muzikanti jsou zvyklí z orchestru, že je třeba někdo řídí a má to řád. Kdežto tady jsem jediný muzikant, bez dirigenta, musím tu hudbu svým způsobem řídit nebo alespoň spoluvytvářet.

Ty vlastně s herci doslova hraješ...

Ano, nemluví, nechodím, ale hraju, což je skvělý zážitek. Je to úplně něco jiného, než jsme zvyklí z orchestru, kde jsme většinou schovaní, tady jsem součástí děje na jevišti, navíc úplně vepředu a je na mě vidět celou dobu. Člověk musí být naprosto ve střehu. Je to náročné, ale zase to vrací energii, kterou do toho vložím, což takhle třeba z orchestru moc neznáme.

Já bych řekl, že ty nouzí o publikum, které ti vrací energii, nemáš. Tedy alespoň v době, kdy se může hrát. Stojíš za mnoha hudebními formacemi, skoro nevím, kde začít... Tak třeba Jan Navrátil Quartet, moderní jazz.

To je takový můj srdcový projekt, moje láska. Ale hraje se bohužel strašně málo, protože kluci nemají čas, mají spoustu svých starostí, ale pro mě to byla velká škola. Kluci jsou víc jak o deset let starší, profíci jazzmani (saxofonista Pavel Zlámal, baskista Vlastimil Trllo a bubeník Martin Kleibl, pozn. aut.), takže já jsem na sobě musel dost makat. Byl to pro mě takový „kick“.

S Pavlem Zlámalem hraješ také v DCO (Divergent Connections Orchestra), to je taky divočina, ne?

To je zase z jiného ranku. Je to improvizací orchestr, který je, nechci říkat teatrální, ale má to takový svůj přístup k věci. Nezkouší se to, nemá to žádnou předem danou kompozici. Kromě nějakých signálů, podle kterých to Pavel řídí, kapela hraje a reaguje na sebe v ten určitý moment.

To je teda dost hráčsky náročné, nejenom na technickou nebo interpretační úroveň, ale také udržet krok s ostatními a reagovat stejně...

Reagovat, slyšet, vytvářet na místě. Jo, to jsou zajímavé zkušenosti.

Máš rád improvizaci a hudební jamy?

Jo, jamy jsou místo, kde se setkávají lidi! Takhle před pěti šesti lety vznikl úžasný klub Music Lab, kde se každé pondělí jamovalo. Oni to měli rozdělené podle stylu, takže jednou jazz, jednou funky, jindy nějaké úplně jiné zaměření, tam jsme chodili pořád, potkávat se, hrát, diskutovat a taky tam vznikaly nové projekty. Mimo jiné Sajmon a Garfunkers.

Tvoje další kapela. To vzniklo právě tam? A jak vás napadlo zrovna tehle název?

No jo, dalo by se říct. To tak bublalo, bublalo, až se to usadilo, a protože lidi chtěli, ať někde hrajem, tak jsme tomu museli vymyslet jméno. Sajmon jako frontman Šimon Pavlík a k němu Garfunkers. Jako že hraje funk. **Ale se Simonem a Garfunkelem to asi nemá nic společného, nebo ano?**

Ptají se nás lidi, jestli to má s nimi co dělat. Tak jsme si říkali, jestli nezařadit nějaký cover? Ale nechtěli jsme to moc hnojit. I když i na to možná taky dojde... Zatím hraje hlavně covery, protože ten styl je daný, a na druhou stranu, proč vymýšlet něco, co už vymyšlené je a dá se z toho čerpat? Jsou to fajn koncerty plné energie. Přizvali jsme taky kolegyni Viktorii Matušovou, to je pak název.

A to ještě rozhodně nejsme u konce. Hraješ třeba se zpěvačkou Zuzanou Gambo, s DUNDEEM, dále tě s kytarou můžeme vidět například v bigbandu New Time Or-

chestra nebo v kapele KOLOREZ. Mě ale moc zaujal projekt The Witch Orchestra Brno. Co to je?

To je úplná žhavá novinka. Není to ani tak revival, je to spíš tribute mistra Franka Zappy. Teď v podstatě začínáme zkoušet a pevně věřím, že budeme mít pěkný koncert na PonavaFestu.

Jak ses dostal k tomuhle?

Tak ono to má taky svou specifickou historii. Hraju tam s kolegy z MdB a ještě s dalšími kamarády z opery NdB. Je to v podstatě rocková kapela s klasickým žesťovým kvintetem plus ještě nějaký hosté.

Tak to bude...

...velkolepé ☺ Já jsem totiž Franka Zappu poslouchal už jako kluk z toho tátova hudebního archivu. Můj otec měl na videokazetě natočený nějaký dokument nebo koncert Beatles, na který já jsem se díval jako malý, a za tím byl hned koncert Franka Zappy a já jsem jednou přetočil kazetu dál a viděl jsem to. Tak jsem se pak taty ptal, kdo to je? Co je to za chlapa, co tam hraje ty zběsilosti... A on tehdy řekl, no to je Frank Zappa a Frank Zappa je jeden z nejlepších muzikantů, ale že tomu ještě nemůžu rozumět. A od té doby jsem to začal zkoumat, protože když děčku někdo řekne, hele, to je nejlepší, ale tomu nebudeš rozumět, tak o to víc se do toho zakousne. A to mi zůstalo doteď.

Toho teda je!

Jo, a ještě jsem zapomněl, že teď spolupracuju s Tomášem Davidem (člen činohry NdB, pozn. aut.) a natáčíme některé jeho písně.

Hele, to vypadá, že za normálních okolností, kdy se mohlo hrát, jsi nevěděl, kam dřív.

No, to je pravda. Míval jsem to tak, že když byla sezóna v plném proudu, hrál jsem každý den. Priorita je pochopitelně divadlo, ale když divadlo nebylo, tak bylo něco jiného.

Nemáš někdy toho všeho dost?

No upřímně, někdy toho je opravdu moc, to je pravda, ale zvládal jsem to. Naštěstí se to během roku pořád proměňuje a není to fádání. Když přichází podzim, hraje se hlavně v klubech, konají se jamy a nějaké VIP akce. Potom po Novém roce je prim divadelní se-



Nahrávání hudby pro muzikál První rande

zóna a do toho plesy, to na jaře lehce začíná opadat a zase začínají kluby. A potom přichází léto a festáky a já jsem třeba dost hrál svatby. I když tomu už se moc věnovat nechci, spíš festivaly a venkovní akce. A hlavně pohoda v létě, že? Člověk si musí odpočinout, takže má nejoblíbenější činnost bylo jezdit na chalupu.

No dobře, ale co děláš teď, když jsou jakékoli veřejné produkce zakázány?

Co dělám teď? Snažím se revitalizovat, dalo by se říct. Pokud něco nezkouším, jako že se pořád něco děje, tak přijde na řadu i sport, ke kterému jsem se dlouho nebyl schopen přes tohle vytížení dostat. Takže běh, fitness, baví mě vařit, jezdit na kole, baví mě cestovat, ale to teď není úplně reálné.

Posloucháš taky nějakou muziku nebo máš radši klid?

Poslouchám hodně muziky. Poslouchám úplně všechno možný od moderního jazzu, který teď vychází, poslouchám pop-rockovou klasiku sedmdesátých osmdesátých let, prostě všechno, snažím se poslouchat co největší škálu, aby si člověk z toho co nejvíc na-

bral. Řekl bych, že v průměru minimálně tak jednu desku za den poslechnu.

Je nějaká oblast, kam jsi ještě nepronikl, teď myslím hlavně hudebně, a chtěl bys to zkusit?

Teď abych neřekl nějakou blbost, že?

A nebo aby se to nevyplnilo...

☺ Tak já jsem v základě popový-rockový kytarista a chtěl bych hrát s nějakou pop-rockovou kapelou v České republice, ale já žádnou takovou neznám a žádná taková u nás se mi nelíbí.

Tak nějakou založit, ne?

Uf! To nevím. Myslím, že už je toho přece jenom dost.

Ale pořád tě to baví, ne?

Jo, baví, zatím ještě jo. Věřím tomu, že bude, a chci, aby mě to bavilo. Tahle doba je blbá, kvůli coronové krizi toho určitě mnoho zanikne. Ale když něco zanikne, dává to prostor něčemu novému, co vznikne, a já věřím, že by to mohlo být fajn. Kdybych to měl vzít tak jako sluníčkářsky.

Děkuji moc za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

2005–2013

Stavební expanze divadla pokračuje v dobudování důstojného administrativního zázemí a krejčovských dílen.

Přibývají i Thálie – v tomto období pro Radku Coufalovou, Erika Parduse, Petra Štěpána, Petra Gazdika, Dušana Vitázka (už podruhé!), Hanu Holišovou a Michala Isteníka.

Hana Burešová se stane stálým režijním hostem divadla (v stabilním tvůrčím partnerství s dramaturgem Štěpánem Otčenáškem) a vytváří řadu objevených českých premiér klasické i moderní světové dramatiky (Calderónovo *Znamení kříže*, Kleistův *Amfitryon*, Bernhardova *Síla zvyku*). Její inscenace Merežkovského *Smrti Pavla I.* (2007) pak získává Cenu Alfréda Radoka – Erik Pardus exceluje nejen v titulní roli této inscenace, ale i jako Benedikt Höllrigl v české premiéře Mittererova dramatu *V jámě lvové* (2006, režie Stanislav Moša).

Hudební scéna pak přináší nejen premiéry světových muzikálových novinek (*Oliver!*, *Čarodějky z Eastwicku*, *Mozart!*), ale i zdár-

ná vyrovnání s vrcholnými kusy žánru (*Jesus Christ Superstar*, *Bidníci*, *Evita*, *Jánošík*). Česká premiéra muzikálu *Probuzení jara* pak přinese jeho režisérovi Mošovi Cenu Divadelních novin.

Smutným počátkem druhé dekády 21. století jsou odchody legend brněnského divadelnictví: Erika Parduse, Karla Janského, Jaroslava Dufka a Ladislava Lakomého. Dva posledně jmenovaní „na rozloučenou“ triumfují společně se Zdenou Herfortovou při svém návratu na prkna MdB v komedii *Dobře rozehraná partie* (2010, režie Stanislav Slovák).

V roli profilových režisérů se definitivně usazují přední herci souboru Petr Gazdík a Stanislav Slovák, zejména divácky vel úspěšnými inscenacemi muzikálů *Mary Poppins* (2010, Gazdík) a *Donaha!* (2013, Slovák). Stanislav Moša pak dotvrzuje v závěru tohoto období svou výjimečnou režijní pozici na muzikálovém poli především *Papežkou* (2012), *Kočkami* (2013) a *Flashdance* (2013).



Dmitrij Merežkovskij / *Smrt Pavla I.* (2007) režie Hana Burešová
Erik Pardus (*Car Pavel I.*) a Evelína Studénková (*Anna Gagarinová*)



Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth / *Flashdance* (2013) režie Stanislav Moša
Svetlana Janotová (*Alexandra Owensová*)

Neveřejné premiéry 23. a 24. dubna na Hudební scéně

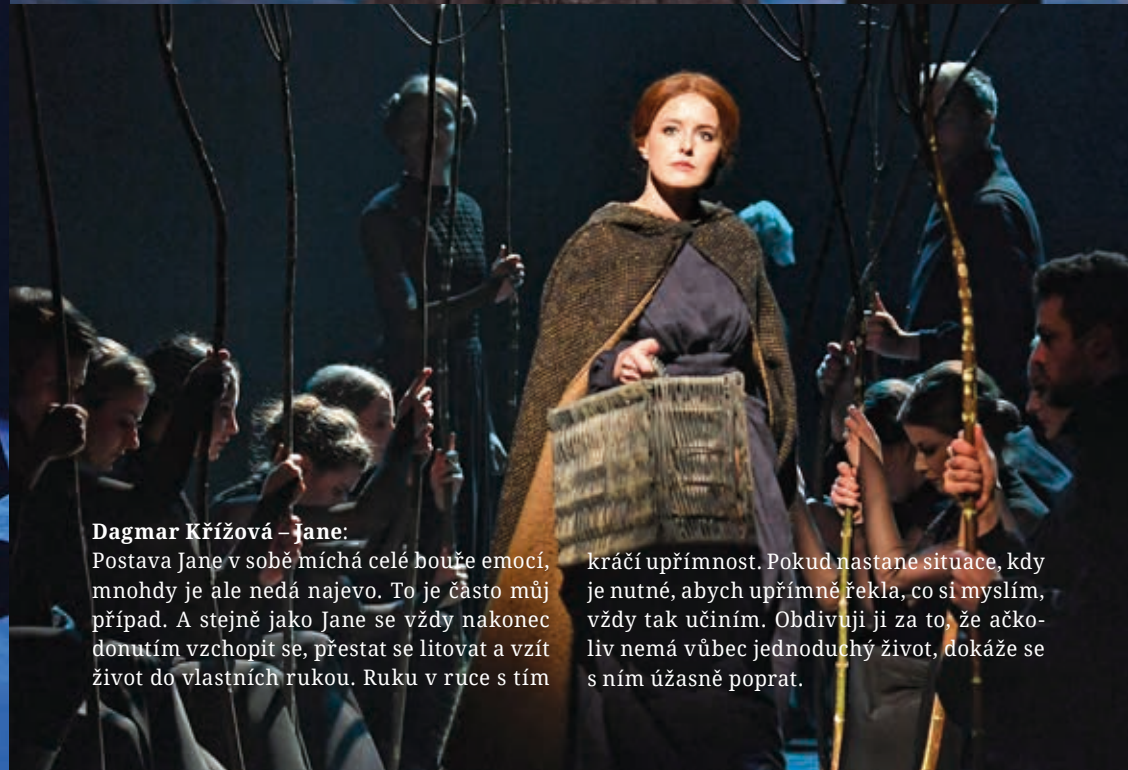
JANE EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu, česká premiéra
režie Petr Gazdík



Kristýna Daňhelová – Jane:

Janino odhodlání mi je velmi blízké. Já někdy beru život do svých rukou až moc. Čím víc a blíž Jane poznávám, zjišťuji, jak moc toho máme společného.



Dagmar Křížová – Jane:

Postava Jane v sobě míchá celé bouře emocí, mnohdy je ale nedá najevo. To je často můj případ. A stejně jako Jane se vždy nakonec donutím vzchopit se, přestat se litovat a vztít život do vlastních rukou. Ruku v ruce s tím

kráčí upřímnost. Pokud nastane situace, kdy je nutné, abych upřímně řekla, co si myslím, vždy tak učiním. Obdivuji ji za to, že ačkoliv nemá vůbec jednoduchý život, dokáže se s ním úžasně poprat.



Lukáš Vlček – Rochester:

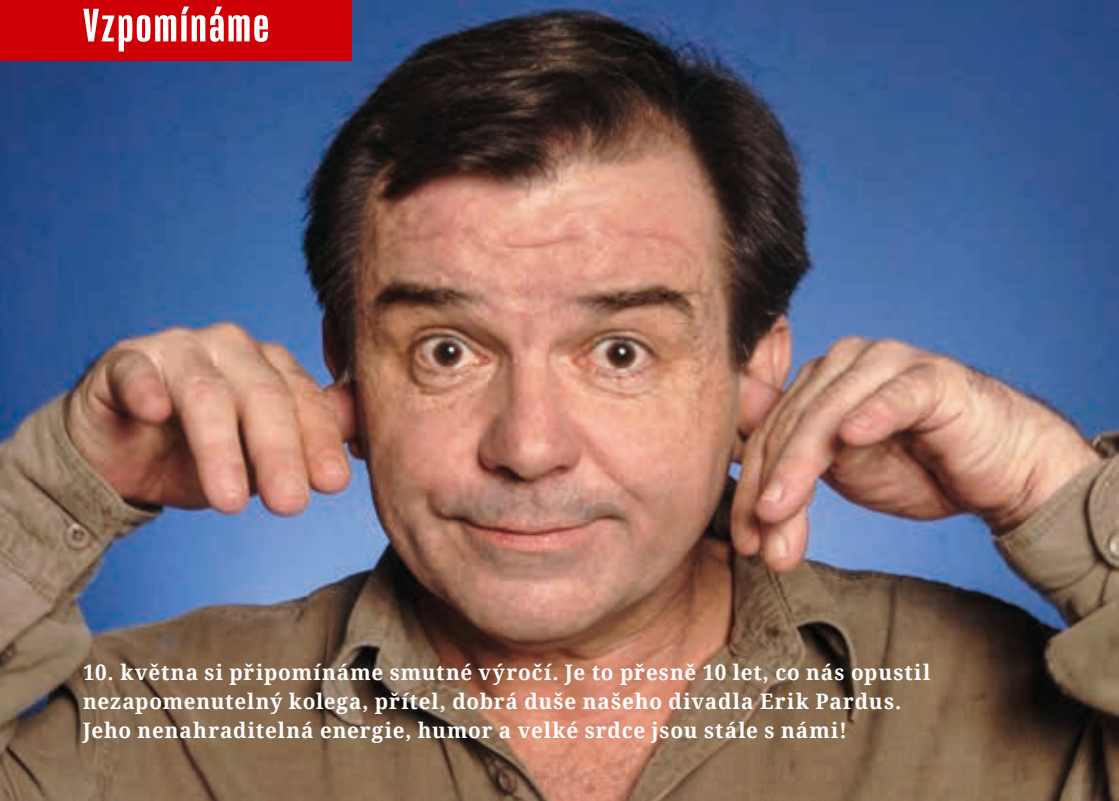
Vzhledem k tomu, že sám jsem ve znamení Vah, je mi rozpolcenost docela blízká a mám pro ni pochopení. Důležité je však najít někoho, kdo vás ukotví, zbaví vás rozpolcenosti a následně se dostaví i pocit štěstí. V mém případě se tak stalo díky mojí ženě.



Lukáš Janota – Rochester:

Rochesterova rozpolcenost je mi vcelku blízká, ale s tím rozdílem, že já už jsem ve fázi, kdy jsem si svou Jane Eyrovou vzal za ženu a mám s ní dvě krásné děti.





10. května si připomínáme smutné výročí. Je to přesně 10 let, co nás opustil nezapomenutelný kolega, přítel, dobrá duše našeho divadla Erik Pardus. Jeho nenahraditelná energie, humor a velké srdce jsou stále s námi!



NAPOLEON

ANEB ALCHYMIE ŠTĚSTÍ

Sir Winston Leonard Spencer Churchill, nejvýznamnější evropský státník 20. století, navštívil hrad Veveří v srpnu 1906, září 1907 a se svou paní Clementine poté i v září 1908.

Takto jednoduše zní text pamětní desky umístěné na hradě Veveří. Připravovaný napoleonský projekt týmu skladatele Karla Cóna a scenáristů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána (tito tvůrci už pro naše divadlo společně vytvořili *Sněhurku a sedm trpaslíků*, *Barona Trencka*, *Mendela aneb Vzpouru hrášků*, *Brněnské kolo* a *Osmyčky*) však zásadně nasměroval na první pohled nečekaným směrem.

Byť tématem kusu a jeho podstatnou postavou zůstává Napoleon Bonaparte, který několik kilometrů od Brna zažil roku 1805 svůj největší vojenský triumf v bitvě u Slavkova, hlavní pozornost je soustředěna na Winstona Churchilla. Čtyřiatřicetiletý ministr britské vlády přijíždí v naší inscenaci roku 1908 do Brna na svatební cestu se svou ženou (což je historická pravda) a chystá ambiciózní knihu o Napoleonovi (což je fabulace jen částečná – Napoleon byl skutečně velkým Churchillovým vzorem a jeho bustu měl sir Winston celoživotně na svém psacím stole), zatímco novomanželka Clementine touží se realizovat umělecky

(zde autoři popustili uzdu fantazii).

Churchill Lásko, víš přece, že pracuji na knize, která...

Clementine Ano, já jsem si všimla. Zato ta kniha jistě netuší, že bys měl mít libánky.

Churchill Každý máme nějakou zálibu. Já historii, ty zpěv a tanec.

Clementine Jenomže tobě nikdo neříká, že se nesmíš věnovat historii, protože je to manželky ministra nedůstojné.

Ethel A jak se ta tvá kniha bude jmenovat, Winstone?

Churchill Alchymie štěstí. Bude to pokus konečně systematicky vyložit Napoleonovu válečnickou genialitu. A promiň, drahá, u něčeho takového prostě Slavkov nelze vynechat...

Clementine Jistěže. Radši vynecháš mě.

Hned druhý den po příjezdu však Clementine záhadně zmizí a Winstonovi nezbyvá než po ní začít pátrat. Pomocníky v tom mu jsou jak saturninovsky uhlazený tajemník Archibald, tak brněnská novinářka Agáta, redaktorka žurnálu *Pokroková hospodyňka*. A barvitě balábile postav a postavíček se může roztočit.

Churchillovi se ve snech zjevuje samotný Napoleon s neodmyslitelnou průvodkyní Fortunou, setkáváme se s Leošem Janáčkem, který hledá námět pro svou příští operu, i roztomile natvrdlým policejním prezidentem Walekem a ve svém pátrání se noblesní Angličané dostanou i mezi kriminálníky z brněnské plotny.

Agáta Už jste klidný?

Churchill To bych nemohl říct.

Agáta Ano, brněnská policie, to je jako vzít do džungle plácačku na mouchy. Je to lepší než nic, ale že byste se cítil bezpečně... Každopádně jestli chcete pravdu vědět, co se v Brně děje, musíme jít jinam.

A do toho se Churchillovi stále zjevuje Napoleonovi velmi podobný podivný impresárió s uměleckým jménem Bonaparte, který chystá v brněnském Stadttheateru „napoleonskou revue“, která se náhodou jmenuje také *Alchymie štěstí*...

Bonaparte Sire Winstone! Zdá se, že na sebe máme štěstí! My dva si musíme promluvit o Napoleonovi i jiných věcech. Zmínil jsem se, že mám i pro vás dva lístky do lóže?

Churchill Nezmínil.

Bonaparte Jako by se stalo. Těším se na vás.

Postupně se ovšem ukazuje, že Bonaparte je strůjcem mnohem ambicióznějšího plánu, pro který je jeho divadelní produkce pouhou zástěrkou. A že Clementine Churchillová se – podobně jako celé Brno – stala nečekaně svědkem mocenských her, které mohou ovlivnit budoucnost celého kontinentu.

Pro premiérovou inscenaci *Napoleona* sestavil režisér **Stanislav Slovák** svůj osvědčený tým tvořený **Jaroslavem Milfajtem** (scéna), **Andreou Kučerovem** (kostýmy), **Petrem Hlouškem** (scénické projekce), **Martinem Packem** (choreografie) a **Janem Šotkovským** (dramaturgie). Hudebního nastudování se ujal sám autor hudby **Karel Cón**, sbormistryní bude **Jana Suchomelová**. V ústředních rolích se představí **Kristian Pekar** (Churchill), **Marta Matějová** (Clementine), **Milan Němec** (Napoleon/Bonaparte), **Alžběta Janíčková** (Fortuna/Domina/Květinářka), **Libor Matouš** (Archibald), **Barbora Goldmannová** (Agáta), **Lukáš Janota** (Leoš Janáček), **Patrik Bořecký** (Velké Žanek) a další. Plánovaná premiéra je **29. května na Biskupském dvoře**.

Máte nepřátele? To je dobře. Znamená to, že jste se někdy ve svém životě za něco postavili.
(Winston Churchill)

Text: Jan Šotkovský

Nepřehlédněte



Léto na Biskupském dvoře 2021

Malebné zákoutí Zelného trhu ožívá pravidelně každé léto poutavými divadelními příběhy. I letos je pro vás, milí diváci, nachystána pestrá programová nabídka plná hvězd, které zazáří na obloze nad vámi i na jevišti před vámi! Letní produkce našich inscenací na Biskupském dvoře Moravského zemského muzea odstartuje již dvanácté **Léto na Biskupském dvoře**. Jedná se o seriál programů nejen brněnských institucí, který vznikl a je pořádán ve spolupráci našeho divadla s Moravským zemským muzeem a reklamní společností SNIP & CO. Kompletní program, na němž se v průběhu celého léta vystřídají činoherní, muzikálová, baletní i folklorní představení a také koncerty, najdete na webu www.letonabiskupskemdvore.cz.
Těšte se společně s námi na léto!

V příštím čísle

- Rozhovory s holčičkami a maminkami z muzikálu *Jane Eyrová*
- Vyzpovídáme hudebního šéfa a dirigenta Dana Kalouska
- Vyhlásíme letní soutěž

Mediální partneři



DOKOŘÁN KVĚTEN 2021

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

265. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 04. 2021

Náklad 5 200 ks

foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

JANE EYROVÁ

Dagmar Křížová a Lukáš Vlček





Alan Zachary Michael Weiner Austin Winsberg

PRVNÍ RANDE

muzikálová komedie

režie Stanislav Moša

Neveřejná premiéra 16. dubna na Činoherní scéně